

Manici Kolenc je bilo sedaj hudo, da jo je bilo svoj čas tako sram, pomuditi se med malimi vsaj še nekaj mesecev.

Ali je bilo že tudi tebe kdaj sram, pomuditi se med malimi in najmanjšimi, z namenom, da se kaj naučiš od njih? Kristus pa je še celo prosil, da bi smel biti pri njih: »Pustite male k meni...«

Kancijan.

Naše igre.

9. Zidarji.

Ljudje tožijo, da je dolgčas, če dežuje. Mogoče. Spominjam se pa, kako ljubi in dragi so mi bili včasih ravno deževni dnevi.

»Danes je pa dež.«

Kakor se razveseli dete belega kruha, tako se je moje srce razveselilo dežja. Dež, dobrodejni dež, bodi mi pozdravljen! Ne vem, če si kmetu tako postregel, kakor si meni. Dež! Danes pojdemo pa zidat! Kaj pa boš zidal, otrok neumni? Saj nič ne znaš. — Pa moji tovariši znajo. O, zidali bomo pa, zidali!

Hišo bomo zidali. Koliko je tam na vaški ulici razbite opeke. Čemu pa leži tam? Ali naj bo res samo zato tam, da jo drobe in po nji vozijo. Grem tja, pa nabere najlepših kosov in jih znosim domov. Če je prevelika opeka, jo pa s kakšnim debelejšim kamnom malo obijem. Kaj to, če zadene včasih kamen roko namesto opeke. Človek bi zajokal — ali čemu. Fant, vesel bodi, svojo hišo boš imel! Na ulici je dosti peska, pa tudi dosti vode. Iz tega se pa dá narediti prav dobra malta. Joj, kako hitro delajo moji delavci. Kmalu bo hiša dodelana do vrha. Eno dopoldne, pa je narejena, popoldne bomo napravili še streho, pa bo...

Pa ni bilo nič. Progarjev Jožek je hotel poizkusiti, kako močne stene ima kaj naša ali pravzaprav moja hiša. Poizkuša in poizkuša, sedaj pri vratih,

sedaj pri zadnji steni — na, pa ti jo podere kavka, potem jo pa ubere proti domu, kar ga nesó nože. Bal se je...

Drugič smo pa delali brez radovednega Jožka. Pa je šlo. Prebivati pa ni bilo mogoče v tisti hiši. Saj je bila še za polža skoraj premajhna, kaj pa za takega korenjaka, kot sem jaz?

O, pa smo tudi tako hišo naredili, da smo šli lahko vanjo.

Pozimi je to bilo.

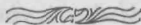
Oho! Ta je pa že bosa. Pozimi pa zidarji nič ne zidajo.

Mi pa smo. Pa še kako lepo hišo smo naredili, čisto belo, pa brez vsakega apna, pa brez vsake opeke — iz čisto samega snega. Dosti snega pa moraš imeti. Če ga je na enem mestu premalo, ga pa malo pripelješ, saj imaš gotovo svoje lastne sani. Potem pa vzemi lopato, pa ga nameči na kup. Ko bo sneg toliko visok, da ne boš več čezenj videl, pa naredi stene. To narediš, če odmečeš nekaj snega iz srede kupa proč. Če hočeš imeti pa močno streho, pa prinesi par starih desk, pa jih položi vrhu sten, pa nameči nanje snega, in hiša bo gotova. Kdor pa zna zidati na obok, mu pa lesa prav nič treba ni.

No, ko pride zima, pa poizkusite. Če se vam koj ne posreči, pa nikarte obupati. Vnovič poizkusite, pa bo šlo. Na sedem let vse prav pride. Lansko zimo mi piše prijatelj z bojišča takole: »Sedaj imamo dosti snega. Zato pa delamo take hišice iz snega, kakor smo jih včasih doma, ko smo bili še otroci, da se varujemo pred mrazom.«

No vidite! Čez dvakrat sedem let.

J. E. Bogomil.

V prosti naravi.

Táko megleno, hladno dopoldne zadnjih dni velikih počitnic je bilo, ko je Mokarjev Filip stopal po tivolskem drevoredu vunkaj iz mesta v prosto naravo.